

— Дай сега . . . Повдигни я по-горе.
Тъй . . .

Караджата засмука. Усѣти нѣкаква остра болка да го разкъсва и едва сдържа вика си. Стефанъ отмѣсти стомната.

— Стига ли вече?

— Дай, дай още.

Стомната играеше въ рждетѣ на конекрадеца.

— Пий, пий бай Стефане! . . . Пий, Господъ да ги убие! Земята да ги погълне . . . Пий, пий . . . Азъ . . . като излѣза . . . ще си отмѣстя . . .

И зариде.

— — — — —

При зори Караджата се съвзе малко. Стефанъ Гугуто бѣше седналъ до главата му, милваше потъналото въ студенина и потъ чело галѣше юнашкитѣ ржде, които изстиваха и, плачеше, като надъ брата си.

Умиращиятъ отвори очи и се опита да се усмихне:

— Стефане, азъ си отивамъ . . . Агитѣ нѣма много да се радватъ, като видятъ . . . И ти . . . не ме забравяй . . .

— Нѣма, нѣма, войвода! Азъ . . . като излѣза . . . ще си отмѣстя за тебе . . . Ще коля, чувашъ ли, ще коля . . .